

ע"פ 7694/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7694/14

כבוד השופט א' חיון
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט ד' ברק-ארן

לפני:

פלוני המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל המשיבה:

ערעור על גזר דיןו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
שבתו כבית משפט לנוער (כב' השופטים: ר' יפה-כ"ץ
(סגנית נשיא), א' אגנו, יורם צלקובניק) מתאריך
8378-03-13, ב-תפ"ח 30.09.2014

תאריך הישיבה: 09.01.2017 י"א בטבת התשע"ז

בשם המערער: עו"ד אלי עבוד

בשם המשיבה: עו"ד חיים שייצר

פסק דין
השופט ח' מלצר:

1. בפנינו ערעור על גזר דיןו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בשבתו כבית משפט לנוער (כב' השופטים: ר' יפה-כ"ץ (סגנית נשיא, כתארה אז), א' אגנו, יורם צלקובניק) ב-תפ"ח 13-03-8378, במסגרת הושטו על המערער: 10 שנות מאסר, בגיןemi מעצרו, כمفорт בגזר הדין; 12 חודשים מאסר על תנאי, בתנאי שהמערער לא יעבור כל עבירה מסווג פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, ופיצוי למתלוונת בסך 50,000 ש"ח.

עמוד 1

להלן נפרט את הנתונים הדרושים להכרעה בערעור.

פרק

2. בתאריך 05.03.2013 הוגש נגד המערער כתוב אישום לבית המשפט המחוזי הנכבד שבתו כבית משפט לנוער (להלן גם: בית המשפט המחוזי). בתאריך 09.02.2014, לאחר שמייעת מרבית ראיות התביעה (כולל עדות אם המתלוונת) – הצדדים הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו המערער הודה בעובדות כתוב אישום מתוקן (להלן: כתוב האישום המתוקן). הסדר הטיעון לא כלל הסכמה בין הצדדים לעניין העונש. כתוב האישום המתוקן, אחוז שני אישומים, שיפורטו מיד בסמוך.

3. לפי הנטען באישום הראשון – המערער, היה קטין במועד ביצוע העבירות (יליד 1996.01.28). הוא תושב יהודה ושומרון, ובמועדים הרלבנטיים לכתב האישום המתוקן הוא לא החזיק ברשותו אישור כניסה לישראל. לפי הנטען – בתאריך 14.02.2013 המערער הגיע לבית משפחתה של המתלוונת באחד מרהישובים בדרום הארץ (להלן: הבית). המתלוונת הייתה (במועד האירוע) קטינה כבת 11 שנים (ילידת 2002.03.12).

לפי הנטען, המערער לקח מפתח, שהיה מונח מתחתו לשטיח הכניסה לבית, פתח באמצעותו את דלת הבית, נכנס לתוכו ועבר זמן מה יצא. סמוך לאחר מכן, כר נטען, המתלוונת חזרה אל הבית הריק, הכינה לעצמה אוכל, יצאה לחנות לאמה בפתח הבית. בשלב זה, כר נטען, המערער חזר אל הבית ו אמר למתלוונת כי הוא מחפש את אביה, אשר, לדבריו המערער, חייב לו כסף. עוד נטען כי המערער שאל את המתלוונת האם הוריה נמצאים בבית, וכאשר המתלוונת השיבה בשלילה – המערער נכנס לבית וחול להסתובב בו. לפי האמור בכתב האישום המתוקן, המתלוונת שאלת את המערער: "מה אתה רוצה?", והמערער השיב לה, כי הוא רוצה לשות מים. בתגובה, כר נטען – המתלוונת, הצבעה לעבר מתוקן מים, והמערער לקח כוס מים.

4. בכתב האישום המתוקן נטען עוד כי לאחר שהמערער שתה – המתלוונת ביקשה ממנו לצאת מהבית כדי לлечת לבית ספרה. בתגובה, כר נטען, המערער הוציא מפתח מCisco, ושאל את המתלוונת אם זהו המפתח לביתה. לפי הנטען, המתלוונת השיבה בחויב, והמערער אמר לה שהוא מצא את המפתח בחוץ וזה הוא נעל באמצעותו את הדלת. עוד נטען כי המתלוונת החלה לצעוק, והמערער אמרaim עליה: "אל תצעקי, אחרת אני אזכיר אותך", הרם את המתלוונת בידייו, בעוד צעקה, וחולחן חדר בתוך הבית. לפי הנטען, לאחר מכן המערער נכנס לאחד החדרים בבית, כשהוא נשא את המתלוונת בידייו, וכשהוא מאיים עליה: "תשתקני, אחרת אני אזכיר אותך". עוד נטען כי המערער סגר את חלונות החדר, השכיב את המתלוונת על אחד המזרונים, שהיו שם, הוריד את מכנסיה ותחתוניה, הוריד את מכנסיו ותחתוניו, ולאחר מכן חיכך את איבר מינו בפי הטבחת של המתלוונת, ובמהמשך גם חיכך את איבר מינו באיבר מינה. בשלב זה, כר נטען, המערער הפסיק את חולצתה של המתלוונת, מצץ את שדייה, נישק אותה על פיה, ונשך את שפתייה. לפי הנטען – בעוד המתלוונת שוכבת על גבה, המערער הניח את רגליו על ידה של המתלוונת, והחדיר את איבר מינו לפיה, וזאת עד שהגיע לסיוק מיניו, והכל שלא בהסכמה החופשית של המתלוונת, כשהיא מפוחדת וובכיה. לפי הנטען, תוך כדי ביצוע המעשים הנ"ל המערער פנה אל המתלוונת, ושאל אותה: "אם היא מבסוטית", וזה השיבה בשלילה.

בכתב האישום המתוון נטען עוד כי לאחר שהמערער הגיע אל סיפוקו, הוא אים על המתלוונת כי אם תספר על המעשימים שנעשו בה – המערער יחוור ויהרוג אותה. מיד לאחר מכן, כר' נטען, המערער נטל את מכשיר הפלפון של המתלוונת ויצא מן הבית. עוד נטען כי לאחר שהמערער יצא מן הבית, הוא נעל את דלת הבית באמצעות המפתח ועצב את המקום. לפי הנטען, זמן קצר לאחר מכן המתלוונת קפצה מחלון חדר השינה של הוריה ונחבלה בידיה.

במסגרת האישום הראשון המערער הואשם בביצוען של העבירות הבאות: מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיפים 345(ב)(1), ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מעשה סדום, עבירה לפי סעיף 347(ב), בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; שתי עבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק; קליאת שוא, עבירה לפי סעיף 377 לחוק; כניסה והתרפות למקומות מגורים, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק; גנבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק; ושהייה בלתי חוקית, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תש"ב-1952.

5. לפי הנטען באישום השני – בתאריך 21.02.2013, סמוך לשעה 00:08, המערער ישב בג'יפ בbara שבע, כשהוא אוחז בידו אגרופן. לפי הנטען, שוטרים הגיעו אל המערער כדי לעזרו אותו, אך המערער הכרך את חגורת הבטיחות מסביב לידו, כאשר הוא אוחז באגרופן, וזאת במטרה להקשות על המעצר. בשלב זה, כר' נטען, המערער החל להשתולל תוך שהוא מעיף את מרפקיו לצדדים. לפי הנטען, לאחר שהשוטרים הצליחו להשתלט על המערער ולהוציאו מהרכב, המערער ניסה לבסוף ותקף את אחד השוטרים, בקר שבעט ברגלו.

במסגרת האישום השני – המערער הואשם בביצוען של העבירות הבאות: החזקת אגרופן, או סיכון שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק, ותקיפה שוטר בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 274(1) לחוק.

6. בתאריך 09.02.2014 בית המשפט המחוזי הנכבד קבע, על יסוד הודהתו של המערער במסגרת הסדר הטיעון הנ"ל, כי המערער ביצע את העבירות שיויחסו לו בכתב האישום המתוון, והרשיע אותו בהן על פי סעיף 24 לחוק הנוער (שפיטה, עינוי ודרכי טיפול), התשל"א-1971.

גזר דין של בית המשפט המחוזי הנכבד

7. בתאריך 30.09.2014 בית המשפט המחוזי הנכבד גזר את דיןו של המערער לאחר קבלת תסקרים ושמיעת טיעונים של בא-כוח הצדדים הצדדים. במסגרת גזר הדין בבית המשפט המחוזי הנכבד עמד בהרחבנה על האמור בתסוקיר שירות המבחן בעניינו של המערער, וכן עמד על האמור בתסוקיר נגעת העבירה. תמצית הדברים שצווינו בהקשר זה יבואו להלן:

א) **תסוקיר שירות המבחן** (מתאריך 19.03.2014) – הודגש בו כי שירות המבחן לא הצליח, בתחילתו, לקיים עם המערער שיח טיפול, אולם כחודש לאחר מעצרו, המערער החל לשתף פעולה עם שירות המבחן. המערער טען בפני

שירות המבחן כי ביצע את העבירות בהשפעת סמים שנintel, אך הוא הכחיש כי ביצע במתלוננת עבירות מין חמורות, או שביצע עבירות כלפי השוטרים. שירות המבחן התרשם כי המערער התקשה לשוחח אודות האירוע, מושא כתוב האישום המתוקן, וכן על הנזק שנגרם למתלוננת. שירות המבחן ציין עוד כי המערער סירב לשוחח עם נציגי שירות המבחן, וכל זאת גם לאחר הסדר הטיעון והודאותו של המערער בכתב האישום המתוקן.

שירות המבחן עמד בתסaurus גם על הרקע האישי והכלכלי הקשה ממנו הגיע המערער, וכן ציין כי המערער מאופיין בקשישים התנהגותיים ורגשיים, מתאפיין באליומות והוא בעל רקע פסיכיאטרי – בעיות, אשר לא זכו לטיפול מספק במשך שנים. בתסaurus נאמר עוד כי הדיווחים מתוקפם מעצרו של המערער העלו, בין היתר, חוסר תקשורת של המערער עם סביבתו, הזנחה של צרכיו הבסיסיים ותוקפנות. אזכור כי בשל מורכבות מצבו של המערער, ניתן בעניינו מספר חוות דעת פסיכיאטריות, אשר בחלוקת נקבע שהמערער סובל ממחלת נפש. תשומת הלב הופנתה גם לעובדה כי בתאריך 12.06.2013 ההליך הפלילי בעניינו של המערער הופסק, לאחר חוות דעת פסיכיאטרית קבעה כי הוא אינו מסוגל לעמוד לדין, אולם הודגש כי בתאריך 18.07.2013 ההליך הפלילי בעניינו של המערער חדש, לאחר שנמצא שהמערער התבהה לחולה נפש בשל רצון להימנע מהשלכות ההליך הפלילי עליו.

שירות המבחן התרשם לבסוף, לצד חומרת העבירה וגורמי הסיכון בעניינו, וכן נוכח העדר שיתוף פעולה של המערער עם שירות המבחן ומהעובדה שלא יצר קשר עם גורמי הטיפול בסביבתו – כי המערער זקוק לטיפול ופיקוח אינטנסיביים לטוח אורך. עם זאת שירות המבחן העיריך כי לא ניתן להצע למערער תכנית טיפול, בהיעדר שיתוף פעולה מצדיו, ועל כן הוא לא בא בהמלצת טיפולית, מה גם שהמערער עבר בinityים את גיל הקטינות.

ב) **תסaurus נגעת העבירה (מתאריך 12.03.2014)** – התסaurus פירט כי המתלוננת ומשפחתה נפגעו קשות כתוצאה מעשי של המערער. במסגרת זו נמסרה הערכה כי המתלוננת סובלת מטאומים פוסט-טרראומטיים, וניכר שינוי קיצוני בהתנהגותה, וירידה בהישגיה בתחום הלימודי והחברתי. בתסaurus הנגעת מתואר עוד כי הוריה של המתלוננת מתמודדים אף הם עם קשיים משמעותיים, והם חסרי אונים בשל השינויים בהתנהגותה של המתלוננת. הורי המתלוננת הביעו גם חשש מההשלכות החברתיות של הפגיעה המינית במתלוננת בקרב הסביבה החברתית, אליה הם משתיכים.

8. בהתחשב באמור לעיל – בית המשפט המחויז הנכבד עמד בגזר דין על מערכת השיקולים הנדרשת בענישת קטינים, והצורך ליתן משקל לנסיבותו האישיות של הקטין ושיקולו שיקומו. בצד זאת, נפסק כי במקרה המתאים – בית המשפט לא ירתע מלחשית עונש מססר על קטין, בשם לב, בין היתר, לחומרת העבירה, לניסיונות השיקום, לגילו של הקטין בעת ביצוע העבירות ולאינטנס הציבור. בית המשפט המחויז הנכבד קבע כי המערער ביצע במתלוננת עבירות מין קשות ביותר, באכזריות ולא חמללה. בית המשפט המחויז הנכבד פסק כי מעשי של המערער מחייבים עונשה חמירה, וכיים נדרש להגן על שלום הציבור מפני המערער. בית המשפט המחויז הנכבד קבע כי המערער היה אמnum קטין במועד ביצוע העבירות, אך הוא עבר כבר אז את גיל 17 ובinityים עד שנגזר דין הפרק לבגיר. ציין כי המערער אמnum הודה בכתב האישום המתוקן, אך הודגש כי הוא לא הביע אמפתיה כלפי המתלוננת, או חרטה על מעשיו, והודיעתו באה רך לאחר שאמה של המתלוננת העידה עדות מרגשת במשפט. לבסוף נקבע כי לפי תסaurus שירות המבחן לא צפוי סיכוי לשיקומו של המערער, והמערער אף אינו נוטל חלק בטיפול כלשהו.

בצד זה נ舠ל לטובת המערער – הקושי שלו, בהיותו תושב הרשות הפלשנית, לרצות עונש מאסר בתחום מדינת ישראל, וזאת בשל המגבלות המוטלות על משפטו לבקרו בבית הסוהר.

9. בסיכון הדברים, ולאחר איזון בין שיקולי הענישה השונים – בית המשפט המחויז הנכבד הרשע כאמור את המערער בעבירות, מושא כתוב האישום המתוקן, והshit עליו את העונשים והפיצויים המפורטים בפסקה 1 שלעיל.

על גזר דיןו של בית המשפט המחויז הנכבד הוגש העreauו שבפניינו.

טענות הצדדים

10. לטענת בא-כח המערער, בהודעת העreauו, ובדיוון שנערך בפניינו – העונש שהושת על המערער מופר לחומרתו, באופן המצדיק כי בית משפט זה יתערב בו. בא-כח המערער טוען כי גזר דיןו של בית המשפט המחויז הנכבד איןנו נותן משקל הולם לכל אלו: קtinyותו של המערער במועד ביצוע העבירות, לשיקול השיקומי, להעדרו של עבר פלילי עד הרשותו של המערער בתיק זה, כמו גם להודיותו של המערער בכתב האישום המתוקן.

בא-כח המערער טען עוד כי מדובר באירוע חד פעמי, שבוצע, לשיטתו, ללא תכנון מוקדם, ותחת השפעת סמים. לגשת בא-כח המערער, היותו של המערער תושב יהודה ושומרון מנסה על קיומם של ביקורים מצד משפטו של המערער. בא-כח המערער הפנה עוד למכתב, מתאריך 21.04.2013, מטעם פסיכיאטרית בשירות בתי הסוהר, וממנו עולה, בין היתר, כי מצבו הנפשי של המערער התדרדר והוא היה מצוי (באותה העת) בסיכון אובדן גבוה.

לשיטת בא-כח המערער – בית המשפט המחויז הנכבד ישם את הוראות תיקון 113 לחוק בעניינו של המערער, אף שהדבר אינו מתחייב, ועשה כן באופן שגוי. בא-כח המערער גרס עוד כי בית המשפט המחויז הנכבד גם לא בחן כראוי את מדיניות הענישה הנהוגה, בעבירות מהסוג בהן המערער הורשע – טרם גזירת עונשו של המערער. בסיכון הדברים – בא-כח המערער טוען כי מתוך העונש ההולם בעניינו של המערער אמרו לנوع, בנסיבות, למנוע שבין שבע שנים מאסר, וביקש להקל מתקופת המאסר שהושתה על המערער בגין גזר הדין.

11. בא-כח המשיבה טען, מנגד, כי דין העreauו להידחות. בא-כח המשיבה עמד על חומרת העבירות בהן הורשע המערער, ועל הנזקים הרבים שנגרמו למטלוננט ולמשפחה. בא-כח המשיבה טוען כי המערער היה קרוב לגלל הבגירות במועד ביצוע העבירות בהן הורשע. לשיטת המשיבה – המערער נמצא עתה בטיפול רפואי, אך הוא אינו מאובחן כחולה נש, מה גם שבנסיבות שעבר המערער נמצא כי הוא התבהזה כחולה נש. המשיבה טוענת עוד כי המערער אף לא שילם את הפizio, שנפסק לטובתה של המטלוננט בגין הדיין. לבסוף המשיבה טוענת כי בנגד לטענת בא-כח המערער – המערער זוכה לביקורים מצד משפטו בבית הסוהר.

12. זה המקום לציין כי בעניינו של המערער הוגש לקראת הדיון בערעור – תסקירות משלימים (להלן: התסקיר המשלימים). במסגרת התסקיר המשלימים נאמר שחל שיפור במצבו הרפואי של המערער בעקבות החלפת התרופות הנינטות לו. שירותות המבחן אף התרשם חל שינוי כלשהו בהתייחסותו של המערער לעברות והוא גם הביע צער מסוים על הפגיעה במחלונתו. עם זאת שירותות המבחן סבר כי: "קשה להעיר אם מדובר בשינוי אמיתי ומשמעותי, שכן [המערער] סירב להליר טיפולו שהוא יכול לקבל במרכז החינוך בכלל" (ראו: עמ' 5-6 לתסקיר המשלימים). שירותות המבחן העיריך כי אף בחלוף הזמן, ולמרות הבעת הצער המסויימת מצד המערער, הרי ש"במהות הדברים, עמדתו ביחס לעברות נותרה דומה, ומשקפת להערכתנו את הקושי הגדול בלקיחת אחריות עליהן" (שם, בעמ' 6). שירותות המבחן התרשם עוד כי גורמי הסיכון בעניינו של המערער עודם קיימים, אך התקשה לבצע הערכת פרוגנזה לumaruer נוכח מצבו הנפשי והקוגניטיבי המורכב. בשים לב לכל האמור – שירותות המבחן לא בא בהמלצתה בעניינו של המערער.

דין והכרעה

13. לאחר שעיננו מכלול החומר שבא בפני בית המשפט המחויז הנכבד, בהודעת הערעור, בתסקיריו שירותות המבחן, ולאחר ששמענו את טענות בא-כוח הצדדים – הגיעו לכל מסקנה כי דין הערעור להידחות. נביא להלן את נימוקינו למסקנה זו.

14. הלכה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בנקל בעונש אותו גירה הערכתה הדינית, וכי התערבותות כזו שמורה רק לאותם מקרים חריגים בהם נפללה טעות מהותית בגין הדיון, או כאשר העונש שנגזר חורג במידה קיצונית ממדייניות העונישה הנוגגת והראיה במקרים דומים, או כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות אחרות המצדיקות את הדבר (ראו: ע"פ 1323/08 מדינת ישראל נ' פלוני, פיסקה 26 (29.10.2008); ע"פ 4377/16 תורק נ' מדינת ישראל, פיסקה 17 (11.12.2016) (להלן: ע"פ 15/15 (16.10.2016)); ע"פ 15/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פיסקה 10 (16.10.2016)).

הנסיבות העניין לא מצאנו כי העונש שהושת על המערער סוטה לחומרה מהנהוג באופן כדי לחייב את התערבותונו בגין הדיון, אף שגזר הדיון אכן קשה ומצוי בקצתה המנענד הרαι. נobar הדברים מיד בסמוך. 15. סעיף 40טו לחוק, שכותרתם: "ענישת קטן", קובע כך:

40טו. (א) על ענישת קטן יחולו הוראות חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרבי טיפול), התשל"א-1971.

(ב) בלי לגרוע מהאמור בסעיף קטן (א), בית המשפט רשאי להתחשב בעקרונות ובשיקולים המנחים בענישה המנוים בסימן זה, תוך התאמתם לענישת קטן, ככל שסביר שראי לחתם משקל בנסיבות המקירה" (ההדגשה שלי – ח"מ).

בפסקתנו ונקבע כי ככל שהקטין קרוב יותר לניל הבהירות בעת ביצוע המעשים, מוצדק יותר להתחשב בשיקולי הענישה הקבועים בתיקון 113 לחוק, ובפרט בעיקנון הלהימה, ואולם, הדבר יהיה בבחינת נדבר נוסף על שיקולי הענישה המנחים החלים בעניינם של קטינים (ראו: ע"פ 13/13 פלוני נ' מדינת ישראל נ' פלוני, פיסקה 8 (10.03.2015); ע"פ 5363/15 פלוני נ' מדינת ישראל (11.05.2016); ע"פ 15/15 5982/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פיסקה 11 (24.07.2016)).

16. הלכה היא כי מערכת השיקולים שיש להפעיל בעת גזרת עונשו של קטן שונה היא מזו שיש להפעיל ביחס

לעבריין בגין, וכי בעניינים של קטינים יש לחת משקל רב לשיקולי שיקום, וזאת גם כאשר מדובר בעבירות חמורות (ראו: ע"פ 7211/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פיסקה 84 (13.12.2015) (להלן: "ע"פ 13/13)). בהקשר לכך נפסק כי קיימ אינטראס ציבורי לפועל לשיקומו של הקטן ולהחזירתו למوطב, בפרט כאשר ישנה המלצה חיובית מטעם שירות המבחן והגורמים הטיפוליים (ראו: ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד סג(1) 752 (2009)). בצד זאת, נקבע כי קטינים איננה מעניקה חסינות מפני עונשה ראויה כאשר עסקינו בפשע חמור (ראו: ע"פ 15/8242; ועיננו גם: ע"פ 15/8863 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.2016)). עוד נפסק לעניין זה כי ככל שנסיבותה ונסיבותיה של העבירה חמורות יותר, כן יטו בתם המשפט להעדיף את המסלול העונשי, ובכלל זה יש מקום להטיל, במקרה המתאים לכך, עונשי מאסר לריצוי בפועל ואפיו ממושכים (ראו: ע"פ 11/8680 פלוני נ' מדינת ישראל (05.06.2013); ע"פ 13/7211, פיסקה 84), וזאת כאשר משקלם של שיקולי הילמה, המניה וההרעתה עלולים במשקלם על השיקול השיקומי (ראו: ע"פ 16/196 פלוני נ' מדינת ישראל (10.05.2016)).

17. זה המקום להזכיר כי עבירות מן בקטינים הן מהקשות שבספר החוקים, ואין צורך להזכיר פה במיללים על חומרתן הרבה (ראו: ע"פ 13/3203 מדינת ישראל נ' פלוני, פיסקה 11 (20.11.2013) (להלן: "ע"פ 13/3203)). עונשה חממירה בעבירות מן, גם כאשר הן מבוצעות על ידי קטינים, חשובה לשם העברת מסר כללי, לבב יתקבל חיללה הרושם כי התעללות מינית בידי קטינים היא בבחינת רע שניית להשלים עמו (ראו: ע"פ 05/6768 מדינת ישראל נ' פלוני, פיסקה 8 (25.01.2007)).

ニישם עתה את העקרונות המשפטיים הנ"ל על עניינו.

18. המעשים והעבירות בהם המערער הורשע קשים ורעים הם - מעוררי סלידה ומסמרי שער ממש. בפרשה, שהוא התגלמות חלום הבלהות של כל הורה ליד רך ושל כל נפגע - המערער הורשע, בין היתר, בכך שביצוע עבירות מן קשות בילדרכה רכה בשנים, תמיינה וחסרת אונים. המערער, אשר שהה בישראל שלא לחוק, ביצע את מעשיו תוך שימוש באיזומים, ופרץ לבית מגורייה של המתלוננת. המערער עשה בגופה ובביתה של המתלוננת כבשלו. במסגרת זו, המערער, בין היתר, חיכר את איבר מינו בישבנה ובאייר מינה של המתלוננת, ולבסוף ביצע בה מעשה סדום, כאשר החדר את איבר מינו לפיה עד שהגיעו לטיפולו, והכל כאשר המתלוננת בוכיה ומפוחדת. תוך כדי ביצוע המעשים - המערער אימ על המתלוננת שירוג אותה אם תצעק, או תספר על המעשים לאחרים. לפני צאתו מהבית - המערער גנב מן המתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד שלה, והוא השאיר אותה נועלה בתרם הבית, עד שהוא אזרה את שארית כוחותיה ונמלטה מהבית הנעלם, ותוך כדי כך אף נחבלה.

19. המערער חילל את גופה ואת נשפה של המתלוננת, באכזריות, בגסות, ולא חמלא. הנזק שהumaruer גרם למאתלוננת ולמשפחה כולה - כבד. בעקבות האירוע, מושא האישום הראשון, המתלוננת נפצעה קשה, וחוי המשפחה כולה התערעו. כעולה מتفسיר נגעת העבירה - המתלוננת סובלת מתחסינים פוסט-טריאומתים, ו"ניכר שינוי קיצוני בהתנהגותה וירידה בהישגיה, בתחוםים השונים: לימודים, חברותיהם" (ראו: שם, בעמ' 12).

מעשי המערער מצדיקים איפוא עונשה חממירה והולמת, המבטאת את היחס הראו לפגיעה הקשה שביצע המערער בגופה, נשפה וכבודה של המתלוננת.

אם בכלל לא די - המערער הורשע באישום השני בכך שהתנגד למעצרו, ובמסגרת זו, הוא ניסה, בין היתר, לבrhoח ותקף את אחד השוטרים, בכך שבeut ברגלו. הנה כי-CN בנסיבות העניין אין מנוס מליתן את הבכורה לשיקולי הילמה, וזאת חרף קטינותו של המערער, אשר ביצע את מעשיו, כשהוא קרוב לגיל הבגרות (ראו: ע"פ 10/6207 פלוני נ' מדינת ישראל (17.01.2013)), ובהקשר זה יש להציג עוד כי על עניינו של המערער לא חלות, כאמור, הוראות תיקון 113 לחוק במשרין (ראו: ע"פ 12/16 מדינת ישראל נ' פלוני (11.02.2016)).

20. זאת ועוד – לא מצאנו כי העונש שהושת על המערער חורג מהותית ממדיניות העונשה הנהוגה. במקרים חמורים כגון אלו בהם הורשע המערער – ניתנו בנסיבות קרובות גזר דין קשים דומים, ولكن אין סטיה מדיניות העונשה הנהוגת כדי הצדקת התurbותינו בגזר הדין (ראו למשל: ע"פ 10715/05 פלוני נ' מדינת ישראל (04.09.2007); ע"פ 9687/09 פלוני נ' מדינת ישראל (17.01.2013)).
21. לסייעם: בית המשפט המחוזי הנכבד נתן דעתו על מכלול שיקולי העונשה הרלבנטיים בעניינו של המערער, ובמסגרת זו ניתן משקל לקטינותו של המערער במועד ביצוע העבירות, וכן להודאותו של המערער בכתב האישום המתוקן, גם שזו נעשתה בשלב מאוחר יחסית. נזכיר גם כי שירות המבחן לא בא בהמלצה בעניינו של המערער, בוגדר התסקير המשלים. במקרה אלו – לא מצאנו טעם טוב להתערב בעונש שהשיית בית המשפט המחוזי הנכבד, אף שהוא אכן קשה ומצוי בקצת העליון של העונשים שהושתו במקרים מעין אלה (עם זאת נDIGISH כי יש במקרה עונשים חמורים יותר ואף מקרים יותר, והכל הוא תלוי הקשר).
22. אנו תקווה כי במהלך מסרו – המערער ישכיל לחזור בדרך הירשה.
23. נכון כל האמור לעיל – הערעור נדחה.

ניטן היום, כ"ה בתמוז התשע"ז (19.7.2017).

שופט

שופט

שופט